

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Jitkou Hroudovou ve věci

žalobkyně: **A. M.**, narozená X, státní příslušnost: Ukrajina
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost dne 31. 3. 2026, zaevidovanou pod č. j. OAM-484996/DO-2026

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, ze dne 31. 3. 2026 vrátil žalobkyni jako nepřijatelnou žádost o poskytnutí dočasné ochrany, zaevidovanou pod č. j. OAM-484996/DO-2026, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu obnovit stav před vrácením její žádosti o poskytnutí dočasné ochrany.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá určení, že zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyně jako nepřijatelné dne 31. 3. 2026, byl nezákonný, a žádá, aby soud přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.
2. Žalobkyně uvedla, že dříve získala oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v Německu. Dne 31. 3. 2026 podala žádost o poskytnutí dočasné ochrany na území ČR. Formulář žádosti ji však byl vrácen pro nepřijatelnost. V tomto spatřuje nezákonný zásah žalovaného. Žalobkyně dále uvedla, že její pobytové oprávnění plynoucí z dočasné ochrany na území Německa nadále netrvá. Německého oprávnění se vzdala.
3. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, protože získala dočasnou ochranu v Německu, a zároveň došlo k zaslání oznámení podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace („lex Ukrajina“) Evropské komisi. Údaj o tom, že žalobkyně požívala dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie zjistil žalovaný ze žalobkyní předloženého potvrzení o vzdání se dočasné ochrany ze dne 24. 3. 2026.
4. Žalobkyně namítla, že zásah žalovaného je nezákonný, neboť se opírá o § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., který je v rozporu s unijním právem. To bylo opakovaně potvrzeno judikaturou Nejvyššího správního soudu („NSS“). Postup žalovaného je v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES, o dočasné ochraně, a prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382 (prováděcí rozhodnutí Rady). Podle žalobkyně z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany, na přemístění se do jiného členského státu. Žalobkyně má za to, že žádost o dočasnou ochranu nelze považovat za nepřijatelnou, pokud někdo dočasnou ochranu již dříve získal v jiné zemi. Žádost musí být v každém případě projednána věcně. K jejímu zamítnutí lze přistoupit pouze pokud by v opačném případě hrozilo, že dotyčná osoba bude čerpat práv plynoucích z dočasné ochrany ve dvou zemích zároveň.

2. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žádost žalobkyně je nepřijatelná z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, tedy z toho důvodu, že žalobkyně dříve získala dočasnou ochranu v Německu. K důvodu pro nepřijetí žádosti pak žalovaný zopakoval mj. ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení pod sp. zn. 18 A 61/2025, 11 A 97/2025, 39 A 4/2026), jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina. Dále žalovaný odkázal také na nové recitály Prováděcího rozhodnutí Rady, které mají podpořit jeho právní názor.
6. Současně žalovaný navrhl, aby městský soud položil Soudnímu dvoru EU („SDEU“) předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina s právem EU. Žalovaný má totiž za to, že tato otázka nebyla SDEU doposud řešena, přičemž její zodpovězení je zásadní pro posouzení nyní řešené věci.

7. Žalovaný proto zastává názor, že pro vyhodnocení žádosti žalobkyně jako nepřijatelné byl zákonný důvod, který není rozporný s právem EU, a proto navrhl, aby soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem zamítl jako nedůvodnou.

3. Posouzení věci soudem

8. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
9. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaný souhlasil výslovně a žalobkyně konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal potřebu nařídít jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobkyně podala u žalovaného a který jí žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky.
10. Soud předně uvádí, že ačkoliv § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. vylučuje ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti cizinci, Soudní dvůr Evropské unie (SDEU) v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*, vysvětlil, že soudní výluka je v rozporu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Tím byly překonány závěry rozsudku NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46 (shodně např. bod 26 již citovaného rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42). Tyto závěry je třeba v otázce přípustnosti vztáhnout i na věci týkající se nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina (rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 85/2025-21). Vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti tudíž lze přezkoumat.
11. Žaloba je rovněž včasná, jelikož tiskopis žádosti byl žalobkyni vrácen dne 31. 3. 2026. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou v zákonné subjektivní dvouměsíční lhůtě dne 30. 4. 2026 (§ 84 odst. 1 s. ř. s.), a žalobkyně nemá k dispozici žádný jiný právní prostředek ochrany (§ 85 s. ř. s.).
12. Ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobkyně byla přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti ní nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasazeno (5. podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobkyni ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
13. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že jí již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU (v Německu). Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, publikovaný pod č. 3601/2017 ve Sbírce NSS). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyni vrátil jako nepřijatelnou.
14. Podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže

b) je podána cizincem, který není uveden v § 3. V tomto ustanovení jsou vyjmenovány osoby, na něž se zákon (dočasná ochrana) vztahuje. Podle § 3 odst. 1 tak uděluje žalovaný dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady.

c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,

d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,

f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

15. Žádost žalobkyně a její vrácení, v čemž žalobkyně spatřuje nyní posuzovaný nezákonný zásah, stojí na důvodu podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina.
16. V prováděcím rozhodnutí Rady, jež aktivovalo stav hromadného přílivu osob, jak jej předpokládá směrnice o dočasné ochraně, jsou tyto osoby vymezeny zejména jako ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. 2. 2022, kteří byli z Ukrajiny vysídleni dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil [čl. 2 odst. 1 písm. a)].
17. V nyní projednávané věci byla žalobkyni žádost o dočasnou ochranu vrácena, neboť dříve získala dočasnou ochranu v Německu, a současně bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina. Klíčovou je tedy otázka, zda žalovaný použil institut nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina v rozporu s právem EU, či nikoli.
18. Soud konstatuje, že existuje judikatura, dle níž je také § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina v rozporu s právem Evropské unie. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2025, č. j. 41 A 22/2025-24, na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, a na rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 10., č. j. 17 A 123/2025-26 či ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025-21. Z rozsudku 18. senátu zdejšího soudu se přitom podává, že “[p]rvní část § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina představuje pouze reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina. (bod 14).“
19. Jelikož je zjevné, že si žalovaný dosud neosvojil závěry dosavadní judikatury k nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, soud i v kontextu nynějšího případu znovu připomíná již citovaný rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, a mnoha dalších. Soud se s vyslovenými závěry plně ztotožnil a v podrobnostech na ně již v mnoha rozsudcích odkázel. Navzdory tomu, že žalovaný tyto závěry setrvale nerespektuje, soud nepovažuje za účelné, aby je v jejich celistvosti neustále opakoval.
20. Ty samé důvody, které žalovaný namítal proti závěrům soudů o nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, přitom provází i nynější případ. Přestože žalovaný shledal žalobkyninu žádost nepřijatelnou podle nového důvodu nepřijatelnosti [§ 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina], na posouzení žaloby plně dopadají východiska dřívější „dubnové“ judikatury. Ta se uplatní proto, že § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, stejně jako důvody nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d), vylučuje z věcného přezkumu žádosti cizinců, kteří jsou nebo

byli držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě EU (**první podmínka**). K této původní (byť formulačně upravené) podmínce pak v podobě nepřijatelnosti podle písm. f) přibyla další nová (svou povahou kumulativní) podmínka, aby žádosti o dočasnou ochranu, která splnila první podmínku, předcházelo také oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina, kterým Ministerstvo vnitra vyrozumělo Evropskou komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy (**druhá podmínka**).

21. Nejdříve stručně k **první podmínce**. První část ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina představuje pouze reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina. Klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v TPP jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
22. Žalobkyně tak mohla dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobkyně tedy splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí (v opačném případě by jí ostatně dočasná ochrana v Německu udělena nebyla). Svědčí jí tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které pro zásah žalovaného, jenž jí podanou žádost vrátil jako nepřijatelnou, nemohla realizovat.
23. Na právě uvedeném nic nemění ani „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382. Z aktualizačního rozhodnutí ani z jeho preambule neplyne, že by členský stát mohl, zvláště v situaci, jaká nastala v nynějším případě, žádost žalobkyně mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Žalobkyně přiznává, že dočasnou ochranu v Německu získala, současně však uvedla, že ta již netrvá. Žalovaný se otázkou, zda žalobkynino bytové oprávnění v Německu trvá, nezabýval. Není tak jasné, zda žalobkynina dočasná ochrana v Německu doposud trvá. Je přitom možné, že dočasná ochrana v Německu bude ukončena, pakliže žalobkyně získá (či o ni jen požádá) dočasnou ochranu v České republice. Není tak jasné, zda žalobkyni v okamžiku podání žádosti o udělení dočasné ochrany stále náleželo povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v Německu. Okolnosti trvání dočasné ochrany proto musí být blíže zjišťovány a nelze se spokojit pouze s žalobkyniným potvrzením o vzdání se práv z dočasné ochrany na území Německa.
24. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí Rady zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k požívání

dočasné ochrany ve více členských státech (rozsudky NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, bod 14, nebo ze dne 19. 9. 2025, č. j. 5 Azs 180/2025-25, bod 7). NSS nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému ukládá, aby v těchto případech prověřil, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě trvá, aby žadatele poučil o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v České republice automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě, případně zda žadatel učinil kroky, aby se práv z dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal (rozsudky NSS č. j. 1 Azs 336/2024-42 a č. j. 1 Azs 174/2024-42).

25. Žalobkyně tak úspěšně zpochybnila již první z podmínek, která musí být podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina splněna, aby žádost mohla být vyhodnocena jako nepřijatelná.
26. Stran posouzení **druhé z podmínek** soud odkazuje např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, sp. zn. 18 A 102/2025. V tomto případě žalobce vznesl jasně zacílenou argumentaci, kterou napadal nově vložený důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Ani tento nový důvod nemohl podle zdejšího soudu zvrátit bytelné základy „dubnové“ judikatury. Není zřejmé, proč by oznámení o riziku vyčerpání kapacit mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany. NSS tuto možnost dovodil z čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a současného vyloučení aplikace č. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tom se nic nezměnilo, změnila se pouze vnitrostátní úprava, která však musí být v souladu s právem EU (rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 15 A 128/2025-19, bod 26). Žalovaný nemůže využitím nového důvodu vázaným na tutéž podmínku, kterou soudy opakovaně odmítly, nadále plošně odmítat žádosti pro jejich nepřijatelnost namísto jejich věcného posouzení v řízení.
27. Rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS, s českým překladem, soud důkazem neprovedl, neboť uvedené rozhodnutí není pro posuzované řízení relevantní. Uvedené rozhodnutí se opírá o bod 4 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a z něj dovozuje nepřipustnost druhotného pohybu osob, které již získaly pobytové oprávnění v jiném členském státě. Jde nicméně o rozhodnutí správního orgánu, proti kterému je přípustný opravný prostředek (tj. jde o rozhodnutí v prvním stupni), a které se výslovně neopírá o judikaturu tamních soudů. Uvedené rozhodnutí samo o sobě neproказuje, že by v Německu existovala ustálená praxe, která evropskou právní úpravu dočasné ochrany vykládá odlišně než české správní soudy; ostatně v rozhodnutí je přímo uvedeno, že tuto praxi zakládá se svou účinností nové prováděcí rozhodnutí, i v Německu tedy doposud patrně byl druhotný přesun držitelů dočasné ochrany možný (v překladu rozhodnutí je výslovně uvedeno: „*odchylně od předchozí praxe je proto nyní u žádostí podaných po vstupu prováděcího rozhodnutí (EU) 2025/1460 v platnost dne 13. srpna 2025 nutné ověřit, zda daná osoba již má nárok na ochranu podle směrnice 2001/55/ES v jiném členském státě*“). Německé prvostupňové správní rozhodnutí tedy nemůže obstát v kontrastu s ustáleným názorem českého Nejvyššího správního soudu, který městskému soudu předkládá jasná vodítka postupu při interpretaci evropské legislativy.
28. Soud konstatuje, že za dané situace nepovažoval za nutné pokládat Soudnímu dvoru předběžnou otázku. Zdejší soud jednak není soudem, který by měl povinnost předběžnou otázku položit ve smyslu čl. 267 třetího pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie, jednak je dle soudu výše provedený výklad směrnice o dočasné ochraně a prováděcího

rozhodnutí natolik jasný, že předběžnou otázku není třeba pokládat (jde o *acte claire*; srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *CILFIT*, 283/81, bod 16, a nález Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. II. ÚS 3432/17, body 26-27).

29. Jak již správní soudy judikovaly v minulosti (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025 – 21), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou podmínek, přičemž ta první představuje toliko reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona, které podle dosavadní judikatury nejsou v souladu s právem Evropské unie. K otázce, zda je namístě podávat k Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rámci tzv. „dubnové judikatury“ (např. body 43 až 47 rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS). Uvedené důvody pro výše konstatovanou podobnost přitom platí také stran § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Pokud jde o prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a jeho novou preambuli, i k této otázce se již správní soudy opakovaně vyjadřovaly. Městský soud k tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28, a na něj navazující judikaturu (recentně zejména rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31). NSS vyslovil, že cílem nových bodů recitálu uvedeného prováděcího rozhodnutí je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně (srov. body 13 až 15 zmiňovaného rozsudku č. j. 1 Azs 126/2025 – 28). Aplikace evropského práva zde nečiní výkladové potíže a netvoří tedy ani překážku pro rozhodnutí městského soudu. Pro žalovaným předestřené důvody proto není nutné podávat novou předběžnou otázku.
30. Pro úplnost soud dodává, že nerozhodoval o návrhu přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož ve lhůtě pro rozhodnutí o něm, rozhodl ve věci samé.

Závěr a náklady řízení

31. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že je důvodná. Důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) citovaného zákona je v rozporu s právem Unie, konkrétně směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím Rady. Z tohoto důvodu soud výrokem I. postupem podle § 87 odst. 2 s. ř. s. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Podle téhož ustanovení soud výrokem II. zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají.
32. Úkolem žalovaného bude v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu primárně přijmout žalobkyninu žádost k věcnému posouzení. V rámci jejího posuzování musí žalovaný jednak poučit žalobkyni o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech a zároveň prověřit, zda udělením dočasné ochrany v České republice automaticky zanikne dočasná ochrana udělená žalobkyni dříve v Německu. Žalovaný přitom musí okolnosti trvání této dočasné ochrany blíže zjišťovat; nemůže se spokojit pouze s údajem obsaženým v informačním systému členských států (TPP).
33. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je pro žalovaného závazný. Závaznost výroku rozsudku plyne přímo ze zákona (§ 54 odst. 6 s. ř. s.). Platí přitom, že rozsudek je individuální právní akt, jímž soud vrchnostenským způsobem vyslovuje svůj právní názor; tato forma rozhodnutí je tudíž závazná jako celek (rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2008,

č. j. 2 Afs 67/2008-112). Nejvyšší správní soud též vysvětlil, že výrok rozsudku ve věci žaloby proti nezákonnému zásahu „je třeba vykládat v návaznosti na odůvodnění rozsudku“ (rozsudek ze dne 1. 12. 2022, č. j. 6 As 237/2021-56). V bodě 33 právě citovaného rozsudku je vysvětleno, že zavázal-li správní soud žalovaného k určitému postupu za určitých podmínek, je žalovaný povinen se tohoto postupu držet. Opačný závěr by popíral smysl a význam zásahové žaloby.

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná, avšak žádné náklady spojené se soudním řízením nekonkretizovala, ani nedoložila, přičemž od soudního poplatku byla osvobozena dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soud proto ve výroku III. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2026

JUDr. Jitka Hroudová, v. r.
samosoudkyně